

Lentefantasie

Zo zonder warmte zou, van harte gemeend
Een zaadje zijn lust zijn ontnomen, niet eens
Maar altijd in duistere tijden tot niets worden herboren
Bij voorbaat gestorven en onbedorven opnieuw gekozen

Diep in een kiem ligt leven omzoomd
De zon zendt felle steken
Ver van binnen streelt en straalt niet iets
Dat eveneens en even eens, bestaan wil beginnen

Daar komt iets dan
Een dansje, speling, pril geschil in de marge
Ongedwongen gekte, welwillendheid, tot actie komen
Thans in principale rol, niet aan de kantlijn

Zeker wint energie van gebrek zonder lust
Het is beweging troef nu, en altijd
De regen smelt zijn eigen water
En wat er ontspruit, vertelde ik later

Hij kon het niet laten, die zomerzon
Zoon van het heelal
Dankzij dat een wonderlijke, late geboorte
Onder andere, en stille vrienden voor altijd

Anonymus